

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobkyně: **HAPO-Servis s. r. o.**, IČO 27973816,
sídlem Borská 1045/40, Plzeň,
zastoupená advokátem Mgr. Mgr. Ondřejem Faistem,
sídlem Kamenická 2378/1, Plzeň,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 29399/21/5300-21441-712870 ze dne 5. 8. 2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

- 1. Finanční úřad pro Plzeňský kraj doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2016 až říjen 2016, prosinec 2016 a únor 2017 až srpen 2017 a současně jí uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně. Podle orgánů finanční správy žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

neprokázala nárok na odpočet daně dle § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty, neboť neprokázala, že od svého dodavatele LuxusCars T&T s. r. o. (dále jen „LuxusCars“) přijala deklarovaná zdanitelná plnění v podobě pronájmu luxusních automobilů.

2. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí finančního úřadu žalovaný zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Doplněním dokazování v odvolacím řízení totiž nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by prokazovaly faktické přijetí plnění.

II. Řízení před soudem

3. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojila žalobou. Namítla, že správce daně posuzoval nárok na odpočet daně v období únor 2016 až srpen 2017 jako celek, ačkoliv se výtky a pochybnosti vztahovaly k jednotlivým měsícům. Argumentace měla být vedena právě k těmto jednotlivým měsícům. Dále žalobkyně uvedla, že vyvrátila veškeré pochybnosti ohledně konkrétních pronajatých automobilů plynoucí z nesprávně zapsaných registračních značek, popřípadě typů vozů. Šlo prakticky vždy o písařské chyby na dokladech. Pochybnosti správce daně nemohou plynout z toho, že se informace o poskytnutých plněních nepodařilo ověřit u insolvenčního správce dodavatele. Stejně tak tyto pochybnosti nelze dovozovat z toho, že žalobkyně nepředložila důkazy ke kontrolám stavu ujetých kilometrů nebo z toho, že za vozidla neměla být zaplacená silniční daň. Její zaplacení žalobkyně nemohla ovlivnit. Faktické přijetí plnění žalobkyně prokázala smlouvami o pronájmu, předávacími protokoly a čestným prohlášením jednatele dodavatele.
4. Závěrem žalobkyně namítla, že navrhla k důkazu pokladní doklady o úhradě faktur vystavených dodavatelem, ze kterých plyne, že za fakticky přijatá plnění žalobkyně zaplatila. Hotovostní povaha plateb není významná, protože ji zákon dovoluje. Žalovaný bezdůvodně neprovedl navržené důkazy a nadto zatížil řízení i další procesní vadou. Neumožnil žalobkyni účastnit se místního šetření a uplatňovat při něm její práva.
5. Žalovaný uvedl, že jeho rozhodnutí je dostatečně a správně odůvodněno. Zrekapituloval právní úpravu dokazování i jeho průběh v souzené věci. Žalobkyně předložila převážně vadné daňové doklady (faktury s nesprávnými údaji o pronajímaných vozech) a nepředložila pokladní doklady k hotovostním platbám. Následně pak v řízení předložila pouze formální důkazní prostředky nezpůsobilé prokázat faktické přijetí plnění. Všechny zjištěné nesrovnalosti odůvodňovaly přenesení důkazního břemene na žalobkyni. Jakkoliv by tyto nesrovnalosti mohly jednotlivě mít rozumné vysvětlení, byla na žalobkyni, aby pochybnosti vyvrátila a prokázala faktické přijetí plnění. To se jí nepodařilo. Nedošlo ani ke zkrácení procesních práv žalobkyně, protože část navrhaných, relevantních důkazů žalovaný provedl. Nebyly provedeny pouze výsledky nerelevantní, popřípadě opakované (nadbytečné). Závěrem žalovaný uvedl, že neúčastí žalobkyně u místního šetření nemohla být zkrácena její práva, protože daňový řád jí žádné odpovídající právo nezaručuje. Se zjištěními z místního šetření pak žalobkyně byla seznámena a mohla na ně plně reagovat.

III. Posouzení věci

6. Žaloba není důvodná.
7. Žalobkyně prakticky pokračovala v argumentaci z řízení před orgány daňové správy a nad rámec prostého nesouhlasu s hodnocením zjištěných skutečností nepředložila konkrétní důvody, pro něž by hodnocení skutkového stavu mělo být nesprávné a napadené rozhodnutí nezákonné. Soud ze správního spisu i z napadených rozhodnutí ověřil, že

žalovaná se všemi námitkami a návrhy žalobkyně vypořádala dostatečně, srozumitelně, logicky a na věc přílehlavým způsobem. Protože se soud se závěry žalovaného ztotožnil, vypořádal především námitky vad řízení před žalovaným, které žalovaný sám adresovat nemohl. Nad rámec toho zdůraznil základní rozhodovací důvody rozhodnutí orgánů finanční správy, na jejichž podrobné a přesvědčivé odůvodnění lze odkázat.

Prokázání nároku na odpočet DPH

8. V daňovém řízení je to především daňový subjekt, koho tíží důkazní břemeno. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Daňové řízení není ovládáno zásadou vyšetřovací, nýbrž je založeno na primární povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (již rozsudek NSS č. j. 1 Afs 54/2004-125 ze dne 9. 2. 2005, č. 1022/2007 Sb. NSS). Podle § 92 odst. 4 daňového řádu může správce daně, pokud to vyžaduje průběh řízení, vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu naopak prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Prokáže-li správce daně důvodné pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví daňového subjektu, přesouvá se důkazní břemeno opět na daňový subjekt, který musí předložením dalších důkazů pochybnosti správce daně rozptýlit (z mnohých srov. rozsudek NSS č. j. 6 Afs 34/2017-71 ze dne 20. 9. 2017).
9. Žalobkyně za zdaňovací období únor 2016 až říjen 2016, prosinec 2016 a únor 2017 až srpen 2017 nárokovala odpočet DPH z plnění, která měla přijmout od dodavatele LuxusCars v souhrnné hodnotě 2 754 202 Kč za pronájem 6 vozidel na základě 38 daňových dokladů. Na těchto dokladech bylo uvedeno, že platba bude provedena převodem. Žalobkyně však tvrdila, že všechny platby proběhly v hotovosti. K tomu doložila jeden výdajový pokladní doklad (srov. odst. 27 napadeného rozhodnutí).
10. Průběh plateb se nepodařilo ověřit u dodavatele deklarovaného plnění LuxusCars, protože insolvenční správce této společnosti sdělil, že s ním společnost nespolupracuje a nedala mu k dispozici žádnou obchodní dokumentaci a účetnictví (srov. odst. 34 napadeného rozhodnutí).
11. Z evidence vozidel vyplynulo, že v dubnu a květnu 2017 dodavatel plnění LuxusCars již nebyl vlastníkem vozidla Mercedes S350 CDI s RZ X. uvedenou na fakturách za toto období. Dále z ní vyplynulo, že vozidlo Mercedes G63 AMG s RZ X. nikdy nevlastnil a nebyl jeho provozovatelem. Konečně z ní vyplynulo, že vozidlo s RZ X. je registrováno pod tovární značkou Audi S8, nikoliv Mercedes jak je uvedeno na faktuře (srov. odst. 30 napadeného rozhodnutí).
12. Správce daně dále zjistil, že za některá pronajímaná vozidla společnost LuxusCars v rozhodném období vůbec nepřiznala silniční daň, za zbylá vozidla ji přiznala pouze v roce 2016 (srov. odst. 40 napadeného rozhodnutí).
13. Z listin poskytnutých účetní společnosti LuxusCars vyplynulo, že jednatel této společnosti ji opakovaně instruoval tak, že v případě plateb v hotovosti má připravit daňový doklad i příjmový pokladní doklad. Ve vztahu k plněním poskytnutým žalobkyni jednatel

společnosti LuxusCars rozporu s touto praxí požadoval, aby na daňových dokladech byla uvedena „platba převodem“, přestože měla probíhat pouze v hotovosti (srov. odst. 35–38 napadeného rozhodnutí).

14. Z výpisu z bankovního účtu žalobkyně nebyly v rozhodném období vybrány částky odpovídající platbám za deklarovaná přijatá plnění (srov. odst. 39 napadeného rozhodnutí).
15. Na základě těchto skutečností vznikly pochybnosti o tom, že platby skutečně proběhly a že žalobkyně vůbec přijala plnění v podobě pronájmu luxusních automobilů či je přijala v deklarovaném rozsahu. Žalobkyně nemá pravdu v tom, že by pochybnosti bylo možné izolovat k jednotlivým měsícům. Jistěže některé jednotlivé pochybnosti se týkaly jen některých měsíců. Bylo jich však zjištěno tolik a byly takové povahy, že celkově zpochybňovaly přijetí deklarovaných zdanitelných plnění, a tím i nárok na odpočet daně za zdaňovací období únor 2016 až říjen 2016, prosinec 2016 a únor 2017 až srpen 2017.
16. Tyto pochybnosti žalobkyně nerozptýlila vysvětlením nesrovnalostí v označení vozidel na fakturách jako písarských chyb, předložením kopií velkých technických průkazů vozidel ani předložením smluv o pronájmu. Jakkoliv aktivita žalobkyně může vysvětlit část pochybných okolností, jak ostatně žalovaný sám uvedl, nejsou tím vyvráceny všechny pochybnosti a především nic z toho nevypovídá o faktickém poskytnutí plnění (srov. odst. 42 napadeného rozhodnutí).
17. Faktické poskytnutí pronájmu luxusních automobilů nebylo prokázáno jinými prostředky, neboť nebyly předloženy předávací protokoly vozidel a výsledky kontroly stavu ujetých kilometrů předvídané ve smlouvách o pronájmu vozidel. Zda se soud ztotožnil s hodnocením žalovaného, že rukou psané zápisy na smlouvách nelze považovat za předávací protokoly předvídané těmito smlouvami. Stejně tak je nepřesvědčivé a ve výsledku především neprůkazné, že kontroly ujetých kilometrů probíhaly pouze namátkově bez jakéhokoliv zápisu, tj. z hlavy (srov. odst. 44, 46, napadeného rozhodnutí). K tomu přistupuje, že jednatel společnosti LuxusCars si jednak nevybavil podrobnosti vzájemné obchodní spolupráce, jednak si nevybavil ani to, jak nakládal s přijatou hotovostí.
18. Soud se neztotožnil s přesvědčením žalobkyně, že by na ni orgány daňové správy kladly nepřiměřené požadavky. Žalobkyně ve skutečnosti situaci podcenila a nebyla schopna pro případ problémů hodnověrně doložit, že přijala deklarované plnění. Důkazní břemeno leželo na ní a jí předložené důkazy měly nedostatečnou vypovídací hodnotu. To není známkou nepřiměřených požadavků, ale toho, že žalobkyně předložila málo důkazů, nadto šlo o důkazy slabé. Měla přitom dostatek možností předkládat důkazy ve svůj prospěch. Orgány daňové správy tak provedly dokazování v nezbytném rozsahu a své úvahy co do rozsahu i vlastního hodnocení důkazů rozumně odůvodnily. Soud proto neshledal, že by bylo třeba toto dokazování v řízení před soudem opakovat či nějak doplnit, neboť by šlo o činnost nadbytečnou.
19. Žalobkyně má pravdu v tom, že některé okolnosti jí nelze klást k tíži, protože nebylo v její moci je ovlivnit (problémy v komunikaci mezi LuxusCars a insolvenčním správcem, zaplacení silniční daně aj.). Tyto okolnosti jí však ani k tíži kladeny nebyly: pouze na jejich základě vznikly pochybnosti o tom, zda a jak probíhala deklarovaná obchodní spolupráce. Ze zákona přitom bylo povinností žalobkyně, aby v případě pochybností prokázala, že má na odpočet daně nárok. Neschopnost žalobkyně prokázat tento nárok plyne z toho, že sama nepředložila dostatek přesvědčivých důkazů. K tíži bylo žalobkyni kladeno nanejvýš důkazní břemeno, nikoliv skutečnosti zjištěné u dodavatele (ty však žalobkyni zjevně

nemohou ani prospívat, protože o splnění podmínek pro odpočet daně nevypovídají).

20. Stejně tak není možné přisvědčit tomu, že by postup orgánů daňové správy byl formalistický. Z odst. 58 napadeného rozhodnutí jasně plyne, že správce daně uznal část nároku na odpočet daně, o kterém měl původně také pochybnosti (týkala se zcela jiných plnění od jiných dodavatelů). Učinil tak právě na základě důkazů předložených žalobkyní, které měly dostatečnou vypovídací hodnotu. To zjevně svědčí o tom, že postup orgánů daňové správy byl férový a jeho výsledek se odvíjel od procesní aktivity samotné žalobkyně i její schopnosti prokázat rozhodné skutečnosti.

Procesní vady v řízení před žalovaným

21. Porušením práv žalobkyně nemohla být bez dalšího skutečnost, že nebyla vyrozuměna o místním šetření u společnosti LuxusCar, jejího údajného dodavatele. Místní šetření je projevem vyhledávací činnosti správce a daňový subjekt o jeho konání může být vyrozuměn a v obecné rovině se ho může i účastnit, někdy je to dokonce přímo vhodné. Nemá na to však právo. V této souvislosti je podstatné, co je účelem místního šetření a zda při něm nejsou prováděny úkony, jichž se daňový subjekt zúčastnit musí (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Afs 100/2017-91 ze dne 20. 12. 2017).
22. Žalobkyně tedy neměla právo se místního šetření zúčastnit a netvrdila, že by při něm byly prováděny úkony, kterých se zúčastnit musela. K podkladům a důkazům získaným při místním šetření se žalobkyně mohla vyjádřit v rámci dokazování před finančními orgány. Postup žalovaného byl tedy v souladu se zákonem.
23. K porušení procesních práv žalobkyně nedošlo ani opomenutím důkazních návrhů, neboť ty ve skutečnosti nebyly opomenuty. Neprovedení důkazů žalovaný dostatečně odůvodnil jejich nezpůsobilostí prokázat rozhodné skutečnosti, neboť svědecké výpovědi manželky jednatelky žalobkyně, souseda, obchodního partnera, dvou zaměstnanců žalobkyně tom, že žalobkyně vozy skutečně užívala, nemohly prokázat faktické poskytnutí plnění v deklarovaném rozsahu, tj. pronájem šesti vozidel v období únor 2016 až srpen 2017 (srov. odst. 48–52 napadeného rozhodnutí). Správce daně ovšem připustil, že tyto důkazy by byly způsobilé potvrdit pravdivost jiných důkazů, které by o rozsahu poskytnutých plnění vypovídaly (např. důvěryhodné knihy jízd ve spoj. s navrženými svědky, kteří potvrdí užití automobilů). V takové situaci by nešlo o důkazní prostředky nezpůsobilé prokázat rozhodné skutečnosti, neboť v souhrnu s jinými důkazy by měly dostatečnou vypovídací hodnotu. Tyto jiné důkazy však žalobkyně nepředložila (srov. odst. 57 napadeného rozhodnutí).
24. Výslech jednatele společnosti LuxusCars byl v daňové řízení proveden, jeho opakované provedení by tedy bylo nadbytečné (srov. odst. 54 napadeného rozhodnutí).
25. Závěrem pak soud nepovažoval za důvodné tvrzení, že žalobkyně (patrně v daňovém řízení) navrhla k důkazu pokladní doklady o úhradě faktur vystavených dodavatelem, ze kterých plyne, že za fakticky přijatá plnění žalobkyně zaplatila. K upřesnění tohoto tvrzení se soud při ústním jednání doptal na podrobnosti, z přednesu zástupce žalobkyně však nevyplývalo nic konkrétního, takže nebylo možné toto nekonkrétní tvrzení jakkoliv uchopit a v jeho mezích řízení přezkoumat.

IV. Závěr

26. Veden výše uvedenými úvahami dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je po právu a řízení před žalovaným netrpí žádnou vadou. Žalovaný vyšel z dostatečně zjištěného

skutkového stavu, hodnotil jej přijatelným způsobem a rozhodnou právní otázku unesení důkazního břemene posoudil správně. Proto soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

27. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 1. června 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu